

Vidas pasadas

Títol original: *Past Lives* **Direcció i guió:** Celine Song **País:** EUA **Durada:** 105 min **Any:** 2022 **Gènere:** Romàntica **Interpretació:** John Magaro, Greta Lee, Yoo Tae-o **Música:** Christopher Bear, Daniel Rossen **Fotografia:** Shabier Kirchner **Distribuïdora:** Wanda Visión **Estrena a Espanya:** 1/11/2023

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

La família de la Nora emigra al Canadà quan ella té 10 anys. Perd el contacte així amb un amic íntim de la infància. Molts anys després, quan la Nora està estudiant teatre a Nova York, es retroba amb ell *online*. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Una commovedora història sobre els retrobaments i l'amor interromput que ha entusiasmat als festivals

La cineasta coreana Celine Song ens regala un relat ple de delicadesa, sensibilitat i empatia sobre l'amor interromput i els camins separats que s'encreuen.

El primer que pensem és en la trilogia de l'alba de Richard Linklater: una història d'amor trencada en tres períodes, bressolada per sengles el·lipsis de 12 anys cadascuna, i bressolada pel diàleg. Però, en realitat, **Vidas pasadas** és una inversió del romanç de Céline i Jesse: aquell es projectava en el futur, i aquest, com indica el seu títol, s'entesta a resoldre allò que no va ser, aquest amor interromput que, al final, sempre torna per recuperar el temps perdut, per parlar del temps, per negociar amb ell.

Celine Song, que parteix d'experiències autobiogràfiques, sap que és important que l'espectador senti que, en els buits que separen els desacords de Hae Sung i Nora, en aquells anys en què les vides de tots dos emprenen camins separats, sense saber l'un de l'altre, resideix el cor de la pel·lícula, i és el pes d'aquesta absència, del seu pòsit malenconiós, cosa que fa que la seva cita final a Nova York, quan les afinitats afectives de la seva infància podrien haver estat enterrades pels seus somnis i ambicions, sigui tan commovedora.

Song, experta dramaturga, podria haver insistit en l'alienació de l'exiliat (Nora s'instal·la al Canadà quan és preadolescent) o caigut als clixés del triangle amorós (Nora està casada amb un escriptor nord-americà quan torna a veure Hae Sung), però, feliçment, evita aquests tòpics perquè ni la tradició cultural de la protagonista femenina ni l'existència d'un marit entorpeixen el relat civilitzat d'aquell retrobament novaiorquès on valen tant els silencis i les mirades tímides com les paraules. A la proposta de Song, impera la delicadesa, la sensibilitat i l'empatia envers els seus personatges.

Al final, i salvant les distàncies, **Vidas pasadas**, com el cinema d'Ozu, vol representar una emoció que la cultura oriental concentra en un sol concepte: si per a l'autor de *Primavera tardana* era el 'mu', aquest no res que a la religió budista canalitza un sentiment de plenitud, per a Song és l'"In-yun", la manera que té l'univers de reunir dues ànimes que es van sentir bessones en les seves vides anteriors.

Sergi Sánchez – fotogramas.es